Dagbog for USA-tur 2009

Lena, Karl-Erik, Niels og Maiken

28. august

Afgang tidligt morgen. Meget tidligt. Alt forløb som planlagt. Dejligt. Flyveturene til Alaska gik efter planen, men den sidste var dog noget lang. Vi var trætte, da vi nåede frem. En god nats søvn gjorde godt efter en lang tur på ca 26 timer fordelt på 3 flyvninger.

29. august

Vi fik vores bil allerede aftenen før, så det var bare at pakke sammen, spise morgenmad og komme af sted. Vi brugte formiddagen på at udforske Anchorage en smule. En sød "lille" storby med et lørdagsmarked, som vi naturligvis måtte besøge. Det var en dejlig blanding af mad, frugt og grønt, tøj og "skidt og møg" i massevis. Herefter gik turen til Seward i bil. En dejligt tur langs kysten. På vejen gjorde vi et stop ved en vandresti. Ikke særlig lang, men nok til at give os et indtryk af forholdene her. Smukke udsigter, smukke udkigspunkter. Vejret var med os og vi har nok haft en 16-18 grader med fuld sol. Smukt vejr.

På vejen herefter holdt vi lidt øje med vandet – man ved aldrig om man ser et eller andet spændende. Og – jo- naturligvis – Belugaer, flot syn, det måtte vi simpelthen se. Niels kørte ind til siden og – vupti – så kom politiet. Vi måtte selvfølgelig ikke holde der. Halvt ude på vejen uden nogen form for afkørsel – øv. Forståeligt nok – for der sker rigtig mange ulykker her. Vi måtte køre videre uden rigtig at se hvalerne.

Vi ankom i Seward ved 17- tiden, hvor vi gik en tur på havnen før vi fandt vores hotel. Dejlig havn, hvor vi stiftede bekendtskab med den lokale havodder. Vi fik at vide at den holdt til i havnen. Vi gik lidt på indkøb og fandt ud af at vi ville have fisk til aften.

Hotellet blev fundet – vi fik vores mad, King Crab, en slags frikadeller og en steak. Delig mad. Mætte og tilfredse med en god begyndelse gik vi seng.

30. august

Tildigt op så vi kunne møde på havnen 07.45. Vi skulle ud at se hvaler og gletchere. Båden var en mellemstor turistbåd, som havde en pige som kaptajn. Hun var rigtig god, fortalte undervejs om det vi så og havde styr på historien.

Vi sejlede ud efter at have taget nogle turister med, der skulle ro kajak længere ude ved en gletcher. Vi glædede os alle til turen og det varede ikke længe før vi så søpapegøjer. En hel flok, som lå på vandet. Efter ca. en times sejlads fik vi vores første rigtige scoop. En Pukkelhval. Flot syn. Turen bød på Balded Eagle USA´s national fugl – en ørn, søpapegøjer, søløver, Spækhuggere, en slags delfiner og så naturligvis Pukkelhvaler. Turen var fantastisk. Vi havde et meget flot vejr med sol og næsten ingen vind. Det var dog meget koldt ude ved gletcherne, idet kulden faldt ud til os fra de store ismasser og op til os fra vandet der var fyldt med isklumper. Vi hørte isen bræge og så gletcheren kælve flere gange. Smukt vejr at se dette syn i. Det var fascinerende. Efterfølgende gik turen hjemad, men undervejs fik vi melding om at der var observeret spækhuggere i en nærliggende bugt. Vi satte kursen derind, og sammen med 3 andre både jagtede vi rundt efter spækhuggerne, som til sidst lod sig se. Dagen var hermed fuldendt og vi trætte og

mætte af oplevelser. Og så alligevel – pludselig fik vi endnu et syn, som var ualmindeligt. En stor flok havoddere, som lå og sov på vandet. Vi fik at vide at de holder hinanden i hånden, når de sover, for ikke at flyde væk fra hinanden.

Da vi kom i land var klokken efterhånden mange og vi begav os af sted mod Anchorage igen. På vejen tilbage holdt vi ind og fik et velfortjent måltid mad og en øl. God øl Alaska Amber. Mums.

Vi landede i Anchorage ret sent og var meget trætte. Bilen blev afleveret og vi krøb til køjs henad midnatstid.

31. august

I dag har vi været tidligt oppe. Kl 5. Vi nåede ikke at få vores morgenmad før vi var checket ind i lufthavnen. Vores tur i dag går til Naknek søen i Katmai for at se bjørne der fisker efter laks. Meget, meget spændende.

Vi glædede os alle til denne tur og havde set frem til mange timers godt samvær med disse store dyr. Vi fløj til King Salmon i en mindre ruteflyver og derefter blev vi kørt ud til en vandflyver, som skulle tage os det sidste stykke.

Ankomst på bredden af Naknek søen ved 11 tiden. Vejret startede ikke videre godt – koldt og regnfuldt – men da vi landede ved Naknek søen var det solskin og varmt. En kort briefing om hvordan vi skulle opføre os, hvis vi skulle støde på en bjørn alene og hvordan vi skulle opbevare vores spiselige ting. Dejligt sted, hvor vi gik blandt de vilde bjørne og holdt udkig efter om vi skulle støde på en der krydsede vores vej. Heldigvis mødte vi ikke nogen så tæt på, men Lena var sikker på at høre dem knurre MEGET tæt på.

Vi fik valuta for pengene med det samme og derefter gik det slag i slag. Den ene flotte bjørne oplevelse efter den anden. Vores sidste store sighting var en bjørn der stod ved vandfaldet og fiskede. Vi iagtog ham i mere end en time, hvor han nåede at fange og æde 5 store laks. Laksen går her i fede stimer og er på denne årstid ved at dø efter at have gydet.

Da kl var henad 17 måtte vi vende næsen tilbage. Vi fik vores egen private vandflyver – kun med plads til os – UHA – den var gammel og lille. Var helt bange for at den ikke kunne holde. Men vi landede fint og i god behold i King Salmon. Ærgerligt var det dog her, at vi var nødt til at vente i 4 timer på vores næste fly, som skulle tage os tilbage til Anchorage. Vi fandt i mellemtiden en lille beværtning, hvor vi fik noget at spise og lidt kaffe. Men vi var så trætte at vi faldt i søvn flere gange også på flyveturen hjem. Vi lå i vores senge da klokken var ca 01 og havde kun 3 en halv time at sove i. I morgen går turen til San Fransisco og vi skal møde i lufthavnen kl 05.30.

Godnat og sov godt.

1.september

Vi nåede i lufthavnen til tiden – puha – det var godt nok tidligt. Ingen morgenmad eller noget. Bare af sted – tjuhej hvor det går.

Vi havde ellers planlagt at vi ville spise, når vi kom til lufthavnen, men fik at vide en at vi skulle gå til gaten med det samme, så heller ingen morgenmad her.

Vi fik lidt flymorgenmad, da vi fløj mod Seattle på vores første flyvning. 3 en halv time. Egentlig var det en smadder flot tur. Bjergkæder og smukke vidder under os, da endelig skydækket blev opløst. Vi landede efter planen i Seattle og havde troet at der var tid til en kop kaffe, men også her fik vi besked på at gå til gate med det samme. Den lå heldigvis lige om hjørnet, men da vi kom derhen, var vores gate blevet ændret, så vi måtte ud på en lidt længre tur for at komme hen til vores gate. En streg i regningen. Nå men vi nåede frem. San Fransisco er næste stop. ;-) Jubiiii.

San Fransisco – herlig by. Da vi kom til vores hotel, gjorde vi os lidt i stand og tog en tur med bus ned til China Town og endte med at spise på en stor kinesisk restaurant. Rigtig god mad og øl og rødvin. Vi nåede lige at få en lille tur med den berømte sporvogn, der kører op og ned ad de stejle gader. Pludselig holdt vi stille og vognen gik ikke længre. Kl 22 lukkede ruten ned og vi skulle så hentes af en bus, men vi valgte at tage en taxa ned til Fishermans Wharf. Her gik vi en tur, fik kigget på en del forretninger, handlet med en fotohandler, lavet aftale om en linse hos en anden fotohandler (der viste sig at være en plattenslager) og fik iskaffe til sidst. En tur tilbage til hotellet og så i seng. Trætte efter en lang dag, hvor vi næsten ikke har fået noget søvn om natten, 2 flyvninger og gode oplevelser endnu en gang i San Fransisco.

2. september

I dag har vi sovet til vi vågnede. Vi gik ned til en Diner, hvor Niels og jeg har spist før sammen med vores unger. Herlig morgenmad med rigeligt af æg og bacon, pølser og pandekager og kaffe, ikke mindst.

Herefter gik turen ned til Serpentinervejen. En sjov tur der snor sig ned mod Fishermans Wharf. Her gik vi en tur ud for at se de gamle skibe på Hyde St. Pier. Her ligge et gammelt tremastet skib, som kunne have været interessant at besøge, men vi blev enige om at det var for meget at betale for en billet, der gav adgang til alle skibene på molen, når dette skib var det eneste vi rigtig var interesserede i. Turen herude på molen bød også på søløver og pelikaner. Søløverne var særdeles aktive og lavede en del larm. De lå på de små bådebroer rundt om i havneområdet.

Herfra havnen kan man se Alcatraz. Alcatraz er det berømte fængsel der ligger på en ø lige ud for San Fransisco. Fængslet havde ry for at være umuligt at flygte fra, men ikke desto mindre lykkedes det dog for nogle. Den berømte film ”Flugten fra Alcatraz” kender sikkert de fleste.

Vejret i dag er varmt – varmere end vi lige havde forventet, så vi havde fået lidt for meget tøj på. På et tidspunkt ville vi prøve at finde ud af, hvor varmt det egentlig var. Og vi begyndte at lede efter knapper i bilen (i øvrigt en Chevrolet Suburban) som kunne give os en indikation om hvor varmt det var. Nu ved vi jo at knapper – især de røde – kan tiltrække alle…… hmmm …. Måske ikke alle, men i hvert fald Karl Erik, som ikke kunne holde nallerne fra den røde knap på bakspejlet med det resultat, at bilen med det samme ringede op til en alarmcentral, som ikke bestiller andet end at tage i mod nødopkald fra bilister. Niels kunne nu tale med bakspejlet og fortælle at det hele var en fejl. Vi beklagede og fik at vide at nu vidste vi så at de var der, hvis vi fik brug for dem. Så nu er Karl Erik færdig med at trykke på knapper i bilen.

Efter et besøg hos den fotohandler, der viste sig at være en plattenslager, gik vi hen og fik en kold øl og kiggede på forbipasserende fodgængere, en flok på de tohjulede køretøjer de bruger hos postvæsnet bl.a. og amfibiekøretøjer, der tager turisterne med ud til vands og til lands.

Nu gik turen til Golden Gate. Vores tur må jo gå videre og vi forlader San Fransisco over Golden Gate. Da vi kom over på den modsatte side, kørte vi op på bjergsiden for at tage billeder af broen og byen. Herovre ligger der et gammelt fæstningsanlæg, som er blevet bygget i 1892 og blev lukket ned så sent som i 1943. Anlægget blev bygget for at passe på broen.

Videre gik turen nu til national parken Yosemite. Langsomt gik det pga. megen trafik, da tidspunktet er lige der hvor alle har fri. Da vi endelig var fri af hjemtrafikken gik turen op i bjergene. På vejen herop mødte vi ca 100 brandslukningskøretøjer. Turen gik smertefrit mod Yosemite indtil vi var ca 15 – 20 miles fra at være fremme i national parken Yosemite. Desværre fik vi at vide at vi måtte vende om, da parken brændte i et stort område af det vi ville have kørt igennem mod vores hotel. Passet vi ville have været igennem hedder Tioga passet. Vores tur blev nu lige forlænget med næsten 3 timer og vi ankom først til vores hotel Cedar Lodge efter kl 22, hvor vi så gik over for at få en drink for at få pulsen ned inden vi gik til køjs. I dag blev det så heller ikke til nogen ordentlig aftensmad.

3. september

Åh hvilken dejlig morgen eller skulle jeg sige formiddag. Vi har sovet meget længe. Vi vågnede først kl 9, gjorde os færdige og tog tøj på til en dag med over 30 graders varme, sol og skovbrand. Vi fik en fantastisk god morgenmad med alt hvad hjertet kan begære. Frugtafdelingen satte lige prikken over i´et.

Efter morgenmad tog vi det roligt og gik en tur i receptionen for at få internet adgang og kigge på tingeltangel i butikken. Jeg fik købt et par perlebesatte teatertasker – rigtig fine – og Lena og jeg købte hver en T-shirt. Da alle vores små gøremål her var tilendebragt, kørte vi ind i parken for at opleve de fantastiske højder og udsigter. Først gik turen gennem dalen i parken, helt ind til bunden. På vejen fik vi nogle spektakulære kig til El Capitan, det store klippemassiv på den ene side af dalen og Bridal Veil Falls på den anden. Dog er her så tørt, at der næsten ikke er noget vand i hverken bækken eller søerne for ikke at tale om de få sprøjt der kom over kanten af Bridal Veil Falls.

Da vi begyndte at bevæge os op ad bjerget til Tunnel View, et sted hvor man har udsigt over det meste af dalen, så vi hvor meget det brænder i Tioga passet. Vi fik at vide at 7000 hektar er i brand , men at de har kontrol over ca. 70%. Røgen bølgede tykt ned over bjergene og vi så en helikopter med vand, der sprayede områderne for at slukke brand.

Vi kørte gennem tunnelen til den anden side, hvor man kører en lang tur opad til et punkt der hedder Glacier Point. Herfra kan man se Half Dome. Det er en klippe man kan bestige og som ligner en knold der er skåret halvt igennem. Denne klippe er et massiv der har stået der siden istiden, hvor man kun kunne se den øverste tiende del. Længre nede ad bjergsiderne kan man se skurestriber fra istiden og heroppe er der også en meget udførlig forklaring på hvordan landskabet her er dannet. Det skal her lige tilføjes at vi befinder os i ca. 3 km højde med et vue ud til Half Dome, der rager ca. 3.5 km op i luften. Helt fantastisk syn.

Vi aftalte at køre tilbage for at spise et ordentligt måltid mad til aften, for det er jo et par dage siden, at vi har fået rigtig mad til aften. Da vi kom tilbage gik vi direkte til restauranten – Karl Erik fik en rimelig god bøf og Jeg fik en steak – mums det var rigtig fint. Niels og Lena bestilte lasagne, men fik en større skuffelse, da det viste sig at være vegetar lasagne. Synd for det så ellers rigtig lækkert ud, men det var noget kønsløst.

I de efterfølgende timer sad vi i receptionen og fik styr på vores regnskab, hjemmeside og fik tjekket diverse mails og ting, som vi er nødt til at holde styr på ved siden af vores ferie. Niels og Karl-Erik fik også købt et par T-shirts, som helt sikkert også kommer i brug i løbet af ferien.

Ved 23- tiden gik vi til køjs efter endnu en dejlig og oplevelsesrig dag.

4. september

I dag var vi oppe kl 7 til vækkeur. Vi skulle forlade Yosemite og køre mod først Sequoia National Park for at se de gigantiske træer og derefter en længere køretur mod Monterey.

Vi kørte fra Cedar Lodge henad kl 9.30 og har i dag haft en solrig dag med temperaturer helt op til 33-35 grader.

Turen til Sequoia parken var en helt almindelig køretur gennem et Amerika der byder på western byer af bedste skuffe og Macktrucks og spisesteder ala McDonalds, Denny´s, Jack in the Box, Wendy´s og Burger King.

På denne helt almindelige tur gennem det mest almindelige Amerika, kørte vi helt almindeligt lidt for stærkt (ca. 20 miles i forhold til fartgrænsen) og blev naturligvis opdaget og standset af en helt almindelig betjent, som i øvrigt havde været på besøg mange gange i Danmark i Humlehusene i Albertslund, hvor jeg kommer fra. Så vi slap med skrækken og han smuttede kuglepennen tilbage i lommen og sagde farvel og kør forsigtigt med et smil. :-D – Meget heldigt.

Turen op til det største Sequoia træ – General Sherman – går ad snoede bjergveje op til 2 km højde. Og når jeg siger snoede, så mener jeg snoede. Ingen autoværn på siden ad vejen, som ud til kanten kun har ca. 30 cm at give af før man dratter hele vejen ned til vejen nedenunder.

General Sherman er over 2000 år gammelt. Et træ der stammer helt tilbage til dinosaurernes tid. Sequoia træer og Redwood er de eneste der har overlevet siden dengang. Dette træ, som vi var taget op for at se er ca. 12 meter i diameter ved foden og ca 84 meter højt. Det kunne have været 95 meter højt, men for mange år siden slog et lyn ned i træet og brændte et par meter af træet, som i mange år er blevet besægt af folk fra hele verden, der gerne vil se det fantastiske syn af et gigant træ.

På turen ned ad bjerget skal man køre ad den samme snoede bjergvej og her så vi pludselig 2 små bjørne unger krydse vejen. Lena nåede heldigvis at filme dem, så beviserne er i orden ;-)

Efter Sequoia National parken begyndte vi den lange tur mod Monterey. Men på vejen blev vi enige om at droppe Monterey og køre mod Moro Bay ude ved kysten. Vi ville ellers gerne have besøgt John Steinbecks Cannery Row (fra romanen af samme navn)men tiden skrider for os, fordi der er mange uforudsigelige ting der dukker op hele tiden. Vejarbejde er en af dem, men det er dog ikke det værste endnu. Men vi oplever så intenst at vi bliver så opslugt af det vi ser, så tiden går alt for stærkt.

I skrivede stund er vi på vej ad den mest dødsyge vej og mørket er ved at falde på. Vi har regnet ud at vi nok er fremme ved Morro Bay omkring kl 21 – 21.30. Og så skal vi først finde et hotel at overnatte på, før vi i morgen kører videre ad Highway no 1 mod Los Angeles, hvor jeg skal have min fernisering i morgen kl 19 – 22 i Santa Ana.

Vi har været inde i en by der hedder Hanford på vejen , for at spise. Det var på familie restauranten Denny´s, som er Niels´s og min foretrukne her i USA. Det var rigtig god mad. Lena fik Nachos og Niels fik en burger med det hele og Karl Erik og jeg selv fik en stor hakkebøf med kartoffelmos og brun sovs. ;-) så det ER altså muligt at få næsten dansk mad herovre.

5. september

I dag vågnede vi op i byen Paso Robles. Det viste sig at vi alligevel var lidt for trætte til at fortsætte til Morro Bay i aftes, så da vi tilfældigt stødte på et motel i Paso Robles, ca en halv times kørsel fra Morro Bay, blev vi enige om at blive her til i morgen og så fortsætte til Morro Bay for at se på byen og havnen.

Vi startede med at spise den mest overdådige morgenmad, vi indtil nu har fået her. Dineren hed Margie´s og betjeningen her var både sjov og venlig. Det endte med at vi pakkede vores rest er af frugt i en Doggy Bag og tog det med os.

På vejen mod Morro Bay kørte vi gennem et område, hvor de dyrkede vin og flere steder var der vinsmagning. Et sted kørte vi ind, fordi der var demonstration af gamle landbrugsredskaber og gamle biler, smagning af honning og cider og hjemmebagte cookies. Her fik Lena sig en prøve på, hvordan man sidder på en tyr og svinger med en lasso. Sej cowgirl ;-)

Da vi kom til Morro Bay, kørte vi en tur ud på havnen for at snuse til havnelivet og få taget nogle fotos af den store knold i bugten, som byen her er kendt for. Det var en dejlig havnepromenade og vi fik kigget butikker og handlet lidt.

Vi kørte herefter ud af byen for at se om vi kunne finde vejen til knolden, men den er desværre blevet nedlagt, siden Niels og jeg var her for 11 år siden. Byen er også blevet større kunne vi konstatere og havde undergået forandringer. Ikke så mærkeligt efter 11 år. Men vi så både det hus, hvor vi havde spist burgere til aften og den Coffee Shop, hvor vi fik morgenmad. Lidt sjovt var det da at komme her igen.

Nu rettede vi så kursen ind på Solvang. Solvang er det sted, hvor danskerne har slået sig ned. Det er en hel by, der i dag er bygget op med huse , der er små kopier af danske kendte steder bl. a. Rundetårn. Alle gadenavne står på dansk og vi gik en tur på café og Lena og Karl Erik fik rigtigt dansk smørrebrød på rugbrød – en med roastbeef med det hele, en med frikadelle og en med havartiost. Herefter er vi blevet enige om, at vi ikke vil høre mere om ostemadder fra Karl Erik. Det er nemlig umuligt at få rugbrød og skæreost her. Niels fik en slags frikadellesandwich og jeg selv en tunsandwich. Efter endt cafébesøg gik vi på Mortensens bageri og købte 4 kanelsnegle for ikke mindre end 100 kroner. Det var dyrt, men de smagte godt. Vi besøgte også en julebutik. Herovre findes der butikker, der sælger julestads hele året. Amerikanerne elsker jul, så det bliver gjort til noget virkelig særligt.

Turen herefter var lang – vi skulle nå Los Angeles, så vi kunne nå min fernisering hos Assunta Fox Gallery. Ferniseringen skulle finde sted mellem kl 19 og 22, så da vi kørte af sted fra Solvang henad ved 16-tiden og vi var godt klar over at vi havde lidt travlt.

Turen gik ad rute 1 og Highway 101 mod Los Angeles og denne vej er smuk, da den kører langs med Stillehavet et langt stykke. På vejen opdagede Niels og Lena delfiner i Stillehavet. Sjovt indslag på en ellers meget lang tur. Men vejen er også søvndyssende, så vi på bagsædet faldt i søvn flere gange undervejs.

Da vi nåede ind omkring Santa Barbera kunne vi se branden i bjergområdet i retning af Pasadena. I skrivende stund brænder der ca 130.000 hektar, som man mener er påsat. Det er et forfærdeligt stort område og mange mange mennesker er evakueret fra deres hjem.

Vi nåede først ind til vores hotel kl 18.30 og havde lidt travlt med at få skiftet tøj, så vi kunne komme af sted igen hurtigt til fernisering. Desværre kunne vi ikke finde galleriet i første omgang, så vi kørte langt ud mod kysten og det viste sig til sidst at galleriet lå ganske få blokke væk fra vores hotel. Vi ankom ca kl 20, men det gjorde ikke så meget. Bland de besøgende kom der 2 fra det nu nedlagte danske konsulat under den danske Ambassade. Jeg var meget overrasket over at de havde taget sig tiden til at køre helt fra Brentwood i den nordlige ende af Los Angeles og ned til Santa Ana. Man skal huske på at Los Angeles dækker et ligeså

stort område som Sjælland. Ferniseringen gik smaddergodt og vi fik talt med en del interessante mennesker.

Los Angeles er en by med mange kontraster. Forskellene mellem fattig og rig er meget store. Mange steder ligger der en butiksgade og parallelgaderne er så beboelse dvs mindre parcelhuse, der enten lejes ud eller ejes. Store områder af byen er beboet af forskellige kulturer fra hele verden.

Da vores ferniseringsaften var overstået kørte vi hen på et spisested, der hed Norm´s. Her fik vi kaffe og desserter: Karl Erik fik en kvart Hot Fudge Brownie med is og det var vist godt at det kun var en kvart, for den var rigelig stor; Lena og Niels fik en Super scooper Scooner Ice Cream Sundae (is med varm chokolade) og jeg selv fik en Strawberrie Cheesecake. Mums, det var godt lige at få lidt sødt.

Dagen har været solrig og varm. Et sted mell. 25 – 30 grader har vi haft.

6. september

I dag forlod vi vores hotel henad formiddagen for vi har sovet lidt længe. Vi blev enige om at vente med morgenmad og spise noget brunch i stedet. Så vi kørte mod Laguna Beach. I Laguna Beach er der et galleri, der hedder Sandstone, hvor det sidste af mine malerier hænger. Det skulle vi lige ud og se.

På vejen derud kørte vi ind og fik rigtig god brunch og Lena fik sine første rigtige Blueberrie Pancakes. Det sted vi er stoppet for at spise er faktisk et Mall, altså et stort område, hvor der ligger mange butikker. Her er også den fotohandel (Samy´s), som Niels og Karl Erik gerne vil ind og besøge. Det viste sig at være et godt sted for de havde et kamera, som Karl Erik har ledt efter og han fik det her ☺ Niels kunne ikke få den linse, som han har ledt efter, de anviste et andet sted, i Santa Barbera, hvor han kunne købe den. Men han blev enig med sig selv om at det ville tage for meget af vores tid, så han har droppet ideen om at få den linse på denne rejse.

Lena og jeg handlede noget vand, rødvin, øl og en masse frugt til vores dag og aften.

Vi nåede frem til Sandstone Gallery og fik en rigtig god snak med Marjoree, der selv er kunstner. Jeg blev her inviteret til at komme og udstille i en måned eller 2, og vi blev enige om at vi laver aftale, når jeg vender tilbage fra vores ferie.

Herfra satte vi kurs mod Santa Monica. På vejen lavede vi et stop ved Venice Beach, hvor vi virkelig fik set hvad det betyder at amerikanerne har Labour Day weekend. I dag er det søndag og selve Labour Day er i morgen mandag. At gå på Venice Beach giver et godt indtryk af de forskellige typer af mennesker der kommer her. Der er ingen tvivl om at frisindet råder her. Side om side sidder der hashdealere og rastafolk. Henna tatovører,folk der sælger krimskrams, boder der sælger alt fra kjoler til solbriller og en bunke håndlæsere og fremtidtydere. Vi oplevede at trommeslagere samledes for at tromme salsarytmer, hvilket foranledigede kvinder til at begynde at danse. Sjove og flotte optrin. Vi gik en tur ned til stranden, hvor Lena og Karl Erik fik dyppet tæerne i Stillehavet. Hernede ved stranden er der mange forskellige typer, vi så bl.a. et bøssepar, hvor den ene afgjort havde taget hormoner for at udvikle bryster. Her skjuler man ikke noget.

Da vi var mætte af strand og larm fra promenaden kørte vi ud til Santa Monica Pier. Santa Monica Pier er en mole, der er et mindre tivoli. På dette sted kommer folk for at more sig med forlystelserne og spise god mad på fiskerestauranterne samt for at se solnedgangen over Stillehavet. Vi gik en tur her og det egentlig meningen, at vi ville have spist her, men der var mange mennesker alle vegne, så vi tog til vores hotel og

friskede os lidt op, for derefter at gå ned til Hollywood Boulevard. I aften overnatter vi nemlig i Hollywood og vi er meget tæt på både Belair og Beverly Hills.

På Hollywood Boulevard ligger Kodak Theatre, der hvor man uddeler Oscars. Og privatpersoner klæder sig ud som berømthederne og lader sig fotografere sammen med turister for en dollar. Vi så bl.a. Michael Jackson, Batman, Catwoman og Captain Sparrow. Meget vellignede. Der ligger et stort torv i Kodak Theatre, der er bygget op med store søjler og Egyptiske monomenter og Indiske elefanter. Fantastisk flot. Vi gik en tur ad Walk of Fame og så alle stjernerne i fortovet samt cementpladerne med fod- og håndaftryk af bl.a. Gene Kelly, Clint Eastwood, Sidney Poitier og Judy Garland. Inde i centret gik vi op på 2. Etage og spiste på en 50´er Diner, hvor vi fik nogle rigtige burgere, som vi måtte spise med fingrene. De smagte rigtig godt. På bordet stod en lille juke box, hvor man kunne vælge melodier for en 5 cent, eller rettere sagt, det troede jeg i hvert fald. Jeg blev dog godt snydt……den var kun til pynt og spildte her 5 cent. Men så var det prøvet af og alle fik sig et godt grin.

Herfra gik vi tilbage til vores hotel og Niels fik en kold øl og vi andre delte den flaske rødvin vi købte tidligere på dagen.

I dag har vi haft sol og et sted mellem 20 – 25 grader det meste af dagen og aftenen.

7.september

Vi stod op og blev enige om at køre af sted og se efter et sted at spise morgenmad eller rettere brunch lidt senere på formiddagen. Vores mål i dag er Las Vegas, men først skal vi lige op til udsigten, hvor vi akn få et godt billede af Hollywood skiltet og et godt vue ud over Los Angeles.

Vi kørte ud gennem Belair og op til et fantastisk udsigtspunkt, hvor vi kunne se ud over Los Angeles… et fantastisk syn. Hollywood skiltet var meget synligt herfra og vi fik taget nogle gode billeder herfra.

Vi fortsatte med at køre gennem Belair ned igen mod byen og fortsatte ned til Rodeo Drive, den dyreste og mest fashionable indkøbsgade i Los Angeles. Her gik vi lige en tur, fordi vi så en Mont Blanc butik og Karl Erik stadig ikke har fået sin duft, som han har prøvet at få fat i siden vi tog hjemmefra. Desværre åbnede forretningen ikke før lidt senere og vi gik i stedet ind i en GUESS forretning, hvor vi havde set en kjole i vinduet i går aftes. Lena købte den og den er bare smadder sød.

Afsted gik det nu op i Beverly Hills, hvor vi lige skulle kigge de berømtes huse ud. Det ene flotte palæ efter det andet og på et hjørne fik vi faktisk et godt kig ind på Dr Phills hus. Efter at have lappet lidt af berømthedernes verden i os, forlod vi Los Angeles til fordel for Las Vegas. På vejen fandt vi så et supermarked, hvor der var en lille café. Her spiste vi vores morgenmad, som kom til at bestå af stærk kaffe, bagels og chokolade croissanter.

Køreturen ud til Las Vegas gennem Nevadaørkenen er lang og flad og der er ikke meget at kigge på. Men så pludselig ude i horisonten kan man ane byen, der dukker op midt ude i ingenting. Den breder sig ud i ørkenen og ligger der og lokker med alle sine flotte hoteller og casinoer. Vi skulle bo på The Strip på hotellet Treasure Island. Det er et kæmpe hotel med mange butikker, spisesteder, weddingchapel, fitnesscenter og spa og pool og så naturligvis casino.

Da vi havde gjort os lidt i stand og fået noget andet tøj på, gik vi en tur ud på The Strip for at suge alle de flotte neonlys , farver og optrædender til os. Det er en by der summer af gambling, prostitution og turister, der spiser og drikker øl og spiritus og spiller på én-armede tyveknægte. Vores tur tog os ned ad The Strip, hvor vi både fik mad og øl, kiggede butikker og fotograferede de mange flotte facader og fra de mange

store hoteller. Vi nåede også at sidde og få en drink på en bar, hvor der var kareoke. Det var faktisk et dejligt sted.

Det er så overdådigt, så det er svært at beskrive. Hvis man ikke har været her er det svært at forstå den varme og den intensitet byen emmer af. Der er folk på gaden hele døgnet – der er gang i casinoer og spisesteder og barer hele døgnet.

Dagen i dag har været varm og vi har været i nærheden af ca 37 grader og her til aften har temperaturen ikke sænket sig særlig meget. Der er stadig ca 30 grader, selv ved midnatstid. Omkring det tidspunkt gik vi tilbage til vores hotel for at Lena lige kunne komme til at spille lidt på de én-armede og så satte vi os i baren og fik en godnat drink.

Herefter gik vi til køjs, men nu var det også blevet sent og vi har haft en lang dag. Det får vi igen i morgen, hvor vi skal til Grand Canyon.

8. september

Vi er blevet vækket af housekeeping …. Igen…. Kl 08.00 om morgenen. Irriterende. Okay, det er i orden, for vi skal jo op alligevel, men vi er jo klommet lidt sent i seng, så en time mere havde nu ikke gjort noget.

Vi gjorde os klar til at tage afsked med Las Vegas og var igen enige om at vente med morgenmaden indtil vi var ude af byen. Det endte med at vi igen i dag ikke fik morgenmad før henad kl halv tolv. Men pyt, så var det en meget stor morgenmad…. Hmmmm…. Gad vide om vi kan passe vores tøj, når vi kommer hjem :-S

På vejen ud af Las Vegas fik Niels købt en Linse til sit kamera og det har vist sig at være et godt køb.

Vi begav os efter ”morgenmad” ud på vores tur mod Grand Canyon. Turen her tager os forbi Hoover Dam, som er den største dæmning i USA. Vi skulle naturligvis ud at gå på den, fordi det er en fantastisk oplevelse at se dette store bygningsværk, men også fordi den står på grænsen mellem Nevada og Arizona. Lake Mead støder op til Colorado floden, som Hoover dæmningen er bygget henover. Igen får vi at se, hvor meget vandstanden er faldet her og igen drejer det sig om ca 30 meter. Det er frygtelig meget og kan blive katastrofalt for produktionen af elektricitet. Da vi står her og ser på Lake Mead og efterfølgende , da vi går oppe på dæmningen siger temperaturen 39 grader. Det er ulideligt. Vi kan simpelthen ikke holde ud at opholde os i solen og begiver os ret hurtigt tilbage til vores bil og fortsætter vores tur mod Grand Canyon.

På vejen slår vi lige et slag ind på den berømte historiske Route 66, for at fornemme fortidens gennemkrydsende highway. Route 66 gik oprindelig fra øst til vest og gennemskar USA på midten . Da vi havde kørt et stykke kom vi til en gammel Trading Post, hvor vi fik handlet lidt vand og lidt snacks, igen T-shirts ☺ og et par tasker. Stedet var et rigtig originalt sted med gamle biler og gamle tankstandere. Super sjovt.

Grand Canyon når vi først efter kl 19, og det er lidt ærgerlig for solen er ved at gå ned og vi når muligvis ikke at se canyonen i den nedgående sol.

9.september

Wauw… vi er tidligt på færde. Har været oppe kl 06 og tidligt ude. Der er så meget vi gerne vil og i dag skal vi ud at flyve med helikopter. Vores tur starter kl 10, så vi vil llge have en chance for at se ned i kløften til Colorado floden inden. 6 billioner år har det taget at jorden at skabe dette sted. Vi befinder os midt i et

område, hvor der har været voldsom vulkansk aktivitet. Grand Canyon har været dækket af et urhav, som langsomt har trukket sig tilbage efterhånden som området blev drejet længere væk fra ækvator. Samtidig har jordpladerne bevæget sig voldsomt opad med meget stor vulkansk lava og aske nedenunder. Resultatet er disse store jordplatauer, som Colorado floden gennem millioner af år har skåret sig ned igennem. Alle de blødere lag er nu borteroderet og erosionen fortsætter den dag i dag. Ca 15 mm pr. 1000 år forsvinder. Det er vind og vejr der er skyld i at kløften bliver dybere og dybere. Skyld i at bjergsiderne falder ned og at de igen efter billioner af år bliver omdannet til sand.

Efter at have rundet et udkigspunkt over Grand Canyon kørte vi ud til vores helikopter, som skulle tage os på en åndeløs tur ud over dette spektakulære område. Lena var en smule beklemt ved situationen, men også spændt og opstemt. Alle glædede vi os til denne tur.

Niels og jeg har fløjet over kløften før, men det nedsatte bestemt ikke vores forventninger nærmere tværtimod. Da vi skulle ombord blev Lena og jeg sat helt fremme med mulighed for at se ned under os nærmest, mens Karl Erik og Niels blev placeret bagest. Karl Erik kom heldigvis til at sidde ved vinduet hvilket gav ham mulighed for at tage billeder ude over kløften, mens Niels var uheldig og kom til at sidde i midten så han kunne faktisk ikke se ret meget, endsige fotografere ret meget. Lena fik filmet en hel del af flyveturen og det giver et rigtig godt indtryk af, hvordan området ser ud. Turen tog ca 50 min og tog os frem og tilbage inde over midten af Coloradofloden samt tværs over kløften så vi så de høje bjergformationer strække sig op imod os. En fantastisk tur, som trak lidt tårer frem i øjenkrogen hos de fleste af os.

Vel tilbage på jorden igen kørte vi ind i national parken igen for at se nogle af de øvrige udkigspunkter. Uanset om man har været oppe at flyve eller ej, så er dette syn altid et der vil pusten fra en, når man står og kigger ned.

Det er svært at løsrive sig, men vi må videre på vores tur. Vi har en lang tur foran os for vi har planlagt at næste stop er Monument Valley. Det er en lidt lang og kedelig tur, og det ved vi godt i forvejen.Kort efter at vi har forladt Monument Valley kører vi gennem en by der hedder Mexican Hat. Den hedder sådan pga en klippe, der står lige udenfor byen og ligner en mexicaner hat.

Vi stopper ved One Honest Indian Yellowhorse, en indianer krambod, som Niels og jeg har besøgt 2 gange før og som altid har været et besøg værd pga butikkens mange sjove effekter og håndlavede krukker, tæpper og smykker. Desværre er det gået hårdt ud over deres forretning at den økonomiske krise har hærget de seneste år. Forretningen var kun en skygge af sig selv og vi fik en lille snak med gamle Yellowhorse´s ældste søn. Yellowhorse selv var død i 1999 og derefter har sønnerne overtaget forretningen og forsøgt at holde den gående. Sørgeligt at det har skullet gå sådan, men det er jo de frie økonomiske kræfters spil.

Et godt stykke ude ad vores rute møder vi pludselig et skilt, hvor der står at der er 5 miles til Dinosaur spor. Vi befinder os i Navajo indianernes reservat, så vi bliver enige om at kigge lidt nærmere på det og hvis det viser sig at det er fup og fidus, så vil vi køre videre. Heldigvis ☺ viser det sig at være en fantasisk oplevelse. Vores guide er en dreng på omkring 16 år og navajo selvfølgellig. Han hedder Marvin og han var en super dygtig guide. Området han viste os var en fantastik koncentration af spor, som for størstedelen s vedkommende var fra kødædere deriblandt Velociraptor. Vi så Velociraptor spor, hvor vi kunne se kløerne stikke dybt ned i det oprindelige mudder. Området her har været en stor sump med søgræs og meget blødt mudder. Vi så forstenede eskrementer - kæmpestore – fra dinosaurerne, forstenet søgræs og masser af spor. Han viste os reder med æg, som var blevet forstenet samt et par forstenede skelletter. Han var fanstastisk god til at fortælle og kunne sin historie samtidig med at han var i stand til også svare på spørgsmål.

Hele området her ligger jo indenfor navajo indianernes reservat grænse, så da forskere forgæves havde forsøgt at bryde et skellet op af klippen og havde ødelagt skalden på den forstenede dino, havde indianerne besluttet at de ikke ville tillade forskerne at fortsætte. De forlod området og har derfor ikke haft mulighed for at fortsætte deres arbejde. Desværre. Især fordi han fortalte os at en turist havde fundet et kæmpe spor efter en dino der er flere gange større end en T-Rex. T-Rex så vi også spor fra. Marvin fortalte os, at grunden til at der er så stor en koncentration her, er pga meteor nedslaget i Flagstaff flere kilometer borte. Kraften af nedslaget satte jorden i brand og slog de store kæmper ihjel med det samme. De er faldet om i mudderet og er blevet brændt og indenfor kort tid så dækket med vulkansk aske. Meteornedslaget satte en massereaktion i gang så jorden samtidig gik i et vulkansk udbrud og spøttede en masse aske op.

Det var en utrolig fantastisk afstikker vi tog her. Vi fik en hel del på opleveren.

Denne afstikker tog alligevel lidt mere tid end vi havde forventet, men det var til gengæld så interessant, at vi er enige om, at det ikke gør noget.

Afsted, afsted gik det nu resten af den lange vej til Monument Valley gennem et landskab der til stadighed forandrer sig. Fra flade sletter med vindhekse og dybe furer i jorden til høje bjerge med flere blotlagte lag og flotte skiver der ligger ovenpå hinanden. Undergrunden forandrer også farve hele tiden fra hvide limstens lag til røde sandsten. Farverne bølger henover gule og grønne nuancer, det hele afhængigt af hvilke gasarter og mineraler der har været med til at forme det.

Da vi når til Monument Valley er det ved at blive lidt sent, men vi tager hurtigt beslutningen om at køre det 17 miles lange loop rundt om de enorme klippeformationer. Hele området her - også udenfor monument parken – er røde sandstensformationer. Men inde i parken er de største og mest berømte.

Mens vi kører rundt herinde mellem disse kæmper, kan vi ikke lade være med at få dem til at ligne alt muligt. Der er en klippe indianerne kalder for Camel rock og en hedder Elephant Rock…. Og det sætter naturligvis vores fantasi i sving. Så nu kan vi se ansigter og mennesker og dyr alle vegne.

Da vores loop er tilendebragt, kører vi op til det nye store hotel The View, som ligger med udsigt ud over dalen, hvor de store kæmpeklipper ligger. Hotellet er lavet så flot at man nede fra dalen ikke kan se det, med mindre man ved det er der. Det er et dejligt hotel, hvor vi af naturlige årsager også indtager vores aftensmad, da der ikke lige er andre spisesteder i nærheden. Menuen i dag bestod af burgere, hvor drengene fik den store version John Wayne – det var til de sultne, og pigerne fik den lille version Henry Fonda – det var den til de knap så sultne.

Det har været en lang dag – igen med mange indtryk til trods for en lang køretur. Vi hopper til køjs for dagen i morgen skal også startes tidligt kl 6.

10. september

Tidligt op og tidligt i seng, det er sundt for en lille dreng og sikkert også sundt for en lille pige - ☺

Kl er 6 og vi gør os færdige til at fortsætte vores begivenhedsrige tur. Morgenmaden indtages på hotellet, ikke noget at råbe hurra for, men det gled da ned. Vi kører lige et lille stykke ud ad loopet, men da solen er gemt bag et kæmpe skydække og ikke kan kaste sine stråler på de røde klipper, bliver vi enige om at køre videre til vores næste bestemmelsessted, som er Escalante.

Turen i dag tager os gennem et bjerglandskab, der konstant forandrer sig for øjnene af os. Et langt stykke kører vi mellem to bjergkæder, der hver på sin måde er smukke. Her er goldt og her bor næsten ingen mennesker. Vi er stadig i Indianerland – Navajo country. Intet kan gro her og her er ingen muligheder for

udvikling. De få der bor herude, bor fattigt og i noget der mest af alt ligner papskure eller gamle faldefærdige skurvogne. Midt ude i dette golde landskab drejer vi af og kører ind over landet mod den ene bjergkæde, som vi ad en serpentinervej kæmper os opad. Åndeløse udsigter møder os heroppe og disse udsigter er hele turen værd. Området vi ser ud over – det området vi lige har kørt igennem – kaldes for Gods Window. På den anden side kører vi mod Lake Powell, som er en kunstig sø, der er dannet ved at man har bygget en dæmning – Glen Dam – ved indgangen til en meget dyb kløft, som Colorado floden skærer sig igennem. Bunden og bjergskråningerne på siderne af søen er et stort bjergmassiv af limsten, hvor intet kan gro. Søen er blevet til ved at smeltevandet fra de omkringliggende bjerge har bevæget sig ned til området og langsom over en årrække har fyldt den op. I dag bruges vandkraften fra dæmningen til at levere en del af strømforbruget til både Los Angeles og til Las Vegas. Ideen til dette kæmpe projekt blev født i 1870, men arbejdet blev først påbegyndt i 1920. Først i 1956 kunne man starte el-produktionen fra Glen Dam.

Da vi nåede til Lake Powell skulle vi med en lille færge for at komme videre ad Burr Trail på den anden side. Denne overfart tog ca. 20 minutter og var et sjovt lille afbræk i vores ellers lange tur. Burr Trail starter i Bull Frog ved Lake Powell og forsætter ind over landet, op i bjerge og gennem dale, hvor klippeformationer og flade vidder afløser hinanden. På et tidspunkt ser vi en kløft gå ind mellem nogle af klipperne og vi enes om at det kan være en interessant gåtur til en afveksling fra at køre. Det viser sig også at blive en meget varm en af slagsen og jeg må opgive på halvvejen. De andre fortsatte et stykke, men det viste sig at der var langt ind til kløften og de kom tilbage efter kort tid.

Turen fortsatte gennem et landskab der konstant forandrer sig. Efter endnu et langt stykke bevæger vi os ind i Boulder, som er vores næste lille stop. Små kolibrier sværmer udenfor byens eneste lille restaurant hvor vi får kaffe og kage, og Niels spørger kækt servetricen, hvor langt hun vil tro der er til Boulder herfra…… Hun kigger spørgende på ham og siger med opspilede øjne – This IS Boulder. Ja – okay det var måske ikke lige til at vide, da byen måske kunne tælle ca 20 mennesker og halvdelen sad ved baren og snakkede. Måske havde de også en sheriff, men det meldte historien ikke noget om.

Da vi havde drukket vores kaffe, kørte vi videre mod Escalante. Vejen tog os nu op på toppen af et bjerg, hvor vi kørte helt oppe på kammen og kunne kigge ned til begge sider. En helt fantastisk oplevelse. Lena har fået filmet lidt herfra, så interesserede kan få det at se, når vi kommer hjem. På samme tid både smukt og barskt.

Turen tager os nu ind i Escalante, hvor vi kører en tur gennem byen – det tager ca 1 minut, så har vi set de 3 hoteller, hvoraf kun 2 var interessante, de 3 spisesteder, hvoraf kun 2 er interessante viser det sig, for de servere nemlig øl og det er det eneste vi har talt om de sidste to timer ☺ og sidst men ikke mindst har vi fået set byens lokale krimskrams butik med forstenede træskiver og skidt og ragelse i massevis.

Vi indlogerer os på Prospectors Inn. Bestemt ikke et nyt hotel, men ok. I receptionen mødes vi af en ældre dame, der har rødder i Danmark og som efter flere overvejelser og efter flere gange at have rykket rundt på os mht værelsesnumre, giver os det værelse, der ligger lige over receptionen. Dette gør hun med hævede øjenbryn idet hun siger henkastet – ” and you will have to behave cause I will be able to everything that goes on up there”. Dette grinte vi meget af.

Vi vaskede lige støvet af os og gik ned for at spise. Maden indtog vi på et lille sted, som hed Cowboy Blues, hvor det var muligt at få en T-Bone steak til Karl Erik – mums – god mad. Niels fik burger og Lena fik Fajitas og jeg fik Crispy Chicken salad. Og så fik vi øl – endelig – og vi var tørstige efter alt det støv vi har slugt i dag.

Tilbage til hotellet – surfe lidt på nettet, tjekke mails og kigge billeder igennem og så i seng. Vi er trætte efter 2 dage, hvor vi har været meget tidligt oppe. Vi vil sove lidt længere i morgen.

11. september

I dag har vi sovet lidt længere og det har vi trængt til. Det har været afsindigt varmt i nat og både Lena og jeg har været oppe med hovedpine pga varmen. Da vi går og gør os færdige skal vi lige have lukket en smule lys ind i vores rum og Karl Erik tager med fast hånd fat i gardinet og trækker til med det resultat at det ryger helt af stangen og han står så med hele gardinet i hånden. Tja…

Vi spiser vores morgenmad på Outfitters, som er et lille spisested, hvor kolibrierne sværmer lige ved siden af os. Her bliver taget nogle gode billeder af de små fugle.

Nu går turen videre mod Bryce Canyon. Endnu en smuk tur gennem smuk natur, med bjerge og sletter, der både er øde og golde men også ind i mellem grønne marker.

Vi har bevæget os ud i cowboyland og det er meget tydeligt. Bryce Canyon er et sted med søjleklipper der strækker sig op fra bunden og står som støtter.

Vi ud i parken til et af de første udkigspunkter og her er bare så smukt. Farverne spiller i rødt i dalen under os og man kan gå af et trail ned blandt klipperne. Vejret er solrigt i dag og det gør at farvespillet bliver endnu flottere. Jeg bliver tilbage på den øverste udkigspost, mens de andre går et par ”etager” ned ad bjergsiden for at se klipperne længere nede fra. Dette har givet nogle endnu bedre billeder end oppe fra kanten. Som sagt så er det solrigt i dag, ikke en sky på himlen, og oppe ved udsigtspunktet er der vel omkring 25-28 grader, mens varmegraderne steg jo længere ned man kom. Nedturen er ikke så slem, men at gå tilbage op til udgangspunktet er meget værre. Ikke alene går det meget stejlt opad men luften er også meget tynd her, man hiver noget efter vejret.

Et par udsigtspunkter mere bliver kigget efter i sømmene før vi vender næsen tilbage til indgangen af parken og går en tur i den store shop der ligge udenfor parken. Vi besøger lige den anden side af gaden også og her køber vi hjemmelavet is – herligt.

Herefter starter vores køretur mod Moab ad interstaten nordover. Turen her er hverken kedelig eller søvndyssende, men noget fantastisk flot natur hele vejen. Landskabet forandrer sig igen og det ene flotte sceneri efter det andet toner frem foran os. Hver gang vi når over en bjergkam eller et pas viser der sig noget nyt. Det er jo meget bjergrigt område vi befinder os i og det bærer vores tur her også præg af. Efterhånden som vi nærmer os Moab begynder der at vise sig bjergformationer, som indikerer at vi snart kan forvente at se de naturlige buer vi netop er kommet her for at se. Parken Arches national Park er det sted vi vil besøge.

Vi ankommer til Moab omkring kl halv 7 og finder et hotel. Efter at have spurgt nogle steder vender vi tilbage til det første sted vi spurgte. Her havde de kun en suite, men da vi ikke gad lede mere, så tog vi den.

Vi kører hurtigt ud i parken for at se solnedgangsfarverne på klipperne og vi når det lige nøjagtigt. Heldigvis.

Bagefter kører vi ned i byen for at spise aftensmad. Klokken er da efterhånden blevet mange og sulten er da også ved at melde sig hos os alle. Lena blev dog noget skuffet over det fine sted vi gik ind, da hendes pizza ikke alene var tynd som et knækbrød, men også kold. Jeg fik pasta med chorizo pølse, det var ok, Karl Erik fik ribs og det var rigtig godt og Niels fik en hakket bøf, som også gled ned. Bagefter fik vi is og kaffe. Og så må man jo sige at vi heller ikke i dag blev snydt for mad. Måske skal nogle af os på en slankekur, når vi kommer hjem.

I morgen er vores sidste hele dag her i USA, så det er bare med at nyde den sidste dag vi har herovre, men det kommer vi også til for der er lagt spænding ind lige til det sidste.

12. september

Sidste dag i USA. I dag skal vi ud i Arches National Park for at se bl.a. den berømte sandstensbue Delicate Arch. Parken er et område, hvor sandstensklipperne er eroderet på en måde så de enten fremstår som støtter der rækker sig op mod himlen eller som buer eller broer. Det er varmt i dag, ca. 26-28 grader. Og solen skinner fra en skyfri himmel. I aftes kørte vi jo hurtigt ud i parken for at få nogle solnedgangs billeder, og det nåede vi lige nøjagtig. I dag kørte vi direkte til Delicate Arch, hvor Lena, Karl Erik og Niels vil gå turen op til buen. Det er en tur der tager et sted mellem 2 – 3 timer fra p-pladsen , optil buen og tilbage igen. Man skal regne med at have ca 1-2 liter vand med til denne tur. Opturen til buen er udmattende fordi det næsten konstant går opad. Når man når næstn til toppen kommer man ind på et lille stykke, hvor området ligesom hælder nedad i tragtform og for enden står så den fantastiske bue. Det er nok den mest fotograferede bue i verden. Jeg blev siddende i bilen og ventede, mens de andre fik denne store oplevelse, fordi jeg ikke kan gå den tur op til buen. Niels og jeg har været her før og sidste gang gjorde jeg det samme.

Da alle mand var samlet igen på p-pladsen, kørte vi ud til et par buer og udsigtspunkter mere og vinkede derefter farvel til denne park. Niels og jeg havde en anden køretur i ærmet til vores sidste dag. Nemlig en tur ad Shafer Trail.

Dette er en tur for Offroad-køretøjer eller 4-hjul trukne. Og vi har kørt denne tur tidligere. Denne gang kørte vi først ud til Canyonlands National Park, hvor vi fik kort over hele parken og et overblik over den tur vi ville køre.

Først tog vi ud til et af de punkter i Canyonlands, hvor man kan se ud over de enorme vidder, som ikke er andet end bjerge, der strækker sig på bunden. Man kører oppe på et Mesa her og der er ikke noget der ligger højere oppe end os her. Da vi når til kanten kan vi se bjerge og kløfter under os og det strækker sig lige så langt øjet rækker. Mest af alt ligner det, at et stort dyrhar sat sit kæmpe fodspor lige foran os, men det er klippekløfter og bjerge. Smukt, stort og en lille smule svimlende.

Herefter kører vi ud til Shafer Trail. Det starter heroppe på kanten af Mesaet og tager os ad en serpentiner-grusvej ned ad bjergsiden, hvor vi ikke møder mange biler. Nogle steder kan vi se at vejen faktisk nærmest hænger på en klippehylde og andre steder er der ret smalt. Vi ser et par bjerggeder, som render ned ad bjergsiden, da vi runder svinget. Da vi når bunden kører vi helt nede ved kanten ad Coloradofloden. Her har vi nogle ret fantastiske udkigspunkter ud over floden. Efter et stykke – faktisk på den sidste tredjedel af turen passerer vi nogle produktionsanlæg, der producerer salt. De udvinder det af jorden eller rettere klipperne. Vi talte om at der muligvis findes en salthorst under bjergene her.

På sidst del af turen kommer vi forbi et sted, hvor vi kan se at indianerne har ridset tegninger ind i klipperne. Man kalder det indianernes avis – hvor de fortalte hinanden om fiskesteder og bjerggeder osv.

Efter endt køretur gennem dette ret uvejsomme terræn starter vores tur nu til Salt Lake City, hvorfra vi skal hjem fra i morgen.

Det biver en lang tur ad den mest øde highway vi har kørt på denne rejse. Da vi efter ca 3 timer nåede en mindre forstad til byen, besluttede vi at vi ikke gad mere. Vi fandt hurtigt et hotel, hvor vi kunne overnatte og et sted at spise. Klokken var nu også henad 21. Vi fik ret god mad burger, chickensalad, og en tallerken med hotwings, chicken tender og bagte kartofler.

Herefter skulle vi pakke vores kufferter, så vi kunne være klar til vores rejse i morgen. Og så i seng for det har været endnu en dejlig lang dag med mange gode oplevelser for os alle sammen.

13. september

Dette var så vores tur 2009 her i USA. Vi har haft mange dejlige og spændende oplevelser. Vi er endnu ikke mætte af dette land og kunne godt være blevet længe endnu. Men vores hverdag derhjemme kalder. I formiddag kørte vi ind mod Salt Lake City og kørte lige lidt rundt i Downtown for bare lige at snuse lidt. Derefter tog vi til lufthavnen og afleverede vores bil og tog med første fly i dag til Chicago. I skivende stund sidder vi og venter på vores næste fly, som skal bringe os hjem til København.

Tak for denne gang fra Lena, Karl Erik, Niels og Maiken.